

гарската държава, която сжщо както и първата почивала на териториално-национална основа, а само се различавала по външната си форма.

§ 16.

Външна форма на българската държава.

Основанието, както и понататъшното развитие и разпространение на старата българска държава, ставало въз основа на държавно-правнитѣ понятия на българитѣ, а не споредъ нѣкои опрѣдѣлени правни правила. Затова нейната външна форма не може точно да се подведе подъ нѣкоя отъ извѣстнитѣ на сегашната държавна наука теории и учения за външнитѣ форми на държавитѣ. Но въпрѣки това и старата българска държава имала своя външна форма и дори различна въ двата ѣ политически самостоятелни периода. Българската държава се разпространила главно чрѣзъ обединението на словѣнскитѣ области, които подъ върховната държавна власть на българскитѣ владѣтели имали пълно автономно и самостоятелно държавно управление и непосредствено се управлявали отъ мѣстнитѣ князе и жупани. Въ случай на война и военни походи самостоятелнитѣ словѣнски области били длъжни да даватъ на българскитѣ владѣтели военна помощ, а нѣкои отъ тѣхъ, ако не и всички плащали и данѣкъ. Българското централно държавно управление, за да може да ги държи привързани къмъ българската държава, въ всѣка отъ тѣхъ назначавало свои довѣрени войводи, които обикновено съ своята дружина живѣяли въ централния областенъ градъ. Такива били Боритаканъ въ Бѣлградъ, Добета въ областъта Кутмичевица, Таврадинъ и Дристъръ въ Струмската областъ и други. ¹¹² Съставената отъ разнитѣ словѣнски

¹¹² Theoph. Bulg. Arch. IV, 1221, 1225, 205, 213.